

Els obrers i la política

Moltes vegades, en època de tensió política i de vibració popular, quan pels horitzons del nostre país sorgeixen els grans fets espectaculars i apareixen també de cop i volta les grans catàstrofes que ens deixen anorreats, s'ha parlat incidentalment de la co-participació dels obrers en la política, en l'estricta sentit de la paraula i en totes les llurs manifestacions i irradiacions.

Com si fos una paraula maligne, tinxada d'heretgia, la immensa majoria de la nostra gent, que per desgràcia sempre se les donen de savis i d'intel·lectuals, n'han fugit com de la pesta i han llençat el clam al cel amb la més tràgica de les comicitats.

— ¿Política? — han dit. — ¿Els obrers en les lluites polítiques?.. Això és horrorós. És el caos, la misèria i la malvestat més gran que mai hagi pogut esdevenir als treballadors!...

I aquestes sentències i afirmacions de principis, dites per gent de prestigi, o que es pensa tenir-ne, i per apòstols, agitadors, conductors de multituds, han entrat tant endins de l'ànima del nostre poble i han estat tingudes amb tanta fermesa per cosa certa i invulnerable, que hom n'ha fet una mena d'article de fe, ferm i formidable, que vertaderament la immensa majoria dels nostres obrers creuen de bona fe que les lluites polítiques que es succeeixen en el nostre país, són coses per a ells vedades com el verí que s'els oferia.

Aquesta qüestió, aquest punt de mira, és el punt neuràlgic de la divergència de mètodes i d'acció a emprar que tenen separats els diversos sectors de l'obrerisme del nostre país: els socialistes, els comunistes, els sindicalistes i els anarquistes, que, malgrat tenir tots com ideal comú la redempció i l'emancipació del proletariat, van a pinyes i es tiren els plats pel cap, dient-se mil pestes els uns dels altres i fent-se la guerra com enemics acarniçats.

Però, és que els obrers no han d'interessar-se i intervenir en la política i en les seves lluites? Tal com les lluites polítiques es presenten en el nostre país, a Catalunya, on, per raons ètniques i racials, van aparellades amb les qües-

tions i els problemes socials en tots els seus aspectes, tant interns com externs, el poble i els obrers han d'intervenir d'una manera directa i activa en la política i en les lluites que ella reporta.

Arreu del món, les masses obreres que tenen consciència del seu Jo, compenetrades de les idees que commouen la humanitat i dels problemes estructurals, polítics i socials que els atanyen, tenen els seus organismes de resistència: sindicats, cooperatives, etc., que, ultra les llurs actuacions en les qüestions derivades dels problemes del treball, intervenen també d'una manera activa i directa en les qüestions externes, que podríem dir-ne, o político-socials, les quals els atanyen com a part integrant que són de la col·lectivitat en que sojornen.

Baix la diferent denominació de socialistes, comunistes, laboristes o obreristes, els obrers d'arreu del món tenen els seus líders i els seus diputats, representants al Parlament, que formen, si voleu, una minoria, però una minoria al lí que porten la veu del poble, de les multituds i dels obrers al Parlament davant del govern i dels representants dels partits oligàrquics i burgesos, i amb la seva actuació, ferma i decidida, priven moltes vegades que es dictin lleis de represió, demanen i propugnen mides de previsió social i fan arribar fins als peus i a les oïdes dels caps governamentals la veu de protesta i de justícia del poble, sense mixtificacions ni tergiversacions de cap mena.

Quan en la nostra terra hom ha parlat del tema aquest de la intervenció dels obrers en la política, s'ha presentat generalment com a contrafacció l'exemple

¿Concedirà el govern francès l'extradició dels presos polítics escapats del presidi de Figueres, Pons i Blanco, que li demana el govern Berenguer?

Després del que ha succeït últimament amb Francesc Macià, és d'esperar això i més encara.

Es necessari que totes les entitats i premsa facin present llur protesta al representant del govern francès a Barcelona.

trist i denigrant de la història política i dels polítics del nostre país; de les claudicacions, les desercions i les traïdories vergonyoses, i les maquinacions tèrboles i oportunistes, dels innombrables capdills polítics que ha sofert el nostre poble. Més, digueu-los, als defensors de la tesi «apolítica», quan ha estat, d'ençà de cinquanta anys a aquesta part, que d'entre els polítics, de tots els polítics, n'hi hagi hagut cap d'obrer, netament obrer i proletari dels que s'han de guanyar el pa quotidià amb la suor del seu front i l'esforç dels seus múscles en un treball embrutidor i explotat.

No n'hi ha hagut mai cap de polític obrer en la història d'Espanya que hagi ocupat un càrrec de diputat; sempre han estat escriptors, advocats, homes de carrera, intel·lectuals i burgesos, que, destres en l'art de captivar la sensibilitat del poble, han fet que aquest, amb el seu entusiasme, els portés al Parlament i un cop allí s'han girat la cara i s'han venut el poble i les idees per a esgarrapar una casaca o una prevenda de preu.

Els obrers de la nostra terra han d'intervenir també en les lluites polítiques, perquè, malgrat les prèdiques i els discursos dels polítics irreductibles (àcrates i C. N. T.) amb les llurs tàctiques exclusivistes, quan apareixen les fúries de les represions, que són sovint i les organitzacions són tancades i barrades i els seus dirigents presos, queden a mercè de la burgesia, sense timó i en mig de la confusió més lamentable, i no hi ha ningú davant dels poders públics que aixequi la seva veu de defensa i de protesta.

S'ha d'intervenir en les lluites polítiques perquè els obrers hi tenen dret, més que no pas ningú, ja que ells senten tot el pes de les qüestions i dels problemes. No hi ha por que s'els encomanin les terenyines de la política de «xanxullo» dels professionals, no; que els obrers, els proletariats que pensen i senten, sempre i eternament tenen el cor abrindat per les flames divines del foc de l'ideal, i no es torcen ni es canvien per res ni davant de res, ja que són homes, homes en una paraula que lluiten i saben morir abans de claudicar i traïr els seus consemblants.

SALVADOR MAJÓ

Confiteria
Pastisseria
Queviures

LA PALMA

BAR

Café Exprés

Especialitat en pastes per al Te * Extens ▲ Sandwichs * Sodes * Xampanyes i Vins
assortit en bosses i capsas de luxe per a regal ▼ **GRAN ASSORTIT EN PANALLETS**

Successors de Quirse Masana

Doctor Robert, 11 i 13

GRANOLLERS